1846.

VLISSINGSCHE COURANT

Woensdag. 8 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is; en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

Staatkundig Overzigt.

De arrestatien in Krakau worden zoodanig voortgezet, behalve de reeds bestaande gevangenissen, het noodig is geweest een bijzonder huis in te rigten, en er de 600 gevangenen in te zetten.

In de zitting van den 1. dezer heeft sir *Robert Peel* voorgesteld, om een dankadres te stemmen aan de bevelhebbers en soldaten van het engelsche leger in Indië, hetwelk eene belangrijke overwinning heeft behaald. De minister zeide, dat de engelsche troepen tot op slechts weinige uren van Lahore genaderd waren. Het voorstel werd levendig toegejuicht.

Wij weten nu, dat het engelsche leger 320 dooden en 2063 gekwetsten heeft gehad. De generaal *Gough* zegt in zijn rapport, dat de pruissische prins *Waldemar* het gevecht weder heeft bijgewoond en zich op de gevaarlijkste plaatsen heeft bevonden. De versterkingen van het bruggenhoofd der Sheiks waren door den spaanschen kolonel der genie don *Hurban de Alcantara* aangelegd. Van des morgens 6 tot 11 ure hebben op dat punt 120 vuurmonden tegen elkander met groot geweld gesproken. Het bloedbad was geweldig. Met de bajonet is de vijand uit zijne stelling verdreven. Toen hij over de brug aftrok, heeft het geschut eenigen tijd hem met schroot begroet. De schipbrug was gedeeltelijk verbrand of gezonken. Van de 35000 man vijandelijke troepen is de helft niet teregt gekomen. Onze generaal *Dicke* en de kolonels *Taylor* en *Ryon* zijn in dit gevecht gesneuveld. Nog denzelfden avond (10. feb.) trokken 9 reg. inf. de rivier over, den volgenden dag was de schipbrug hersteld, en den 17. feb. trok het leger naar Lahore. De oorlog in Punjaub kan als geëindigd beschouwd worden. De Sheiks hebben in 4 veldslagen bij de 50,000 man, 200 kanonnen en al hunne ammunitie verloren.

Te Furens hebben den 30. maart groote wanorden plaats gehad. De maire, die de twist poogde te stillen, heeft, even als de kommandant, steen-wonden bekomen, van hen, die de gearresteerde mijnwerkers poogden te ontzetten. Er zijn 7 personen gedood. Den 31. maart was de orde hersteld.

ITALIE.

— Men schrijft uit Rome, 17. Maart: Er is alhier, sedert eenige dagen, een zeer zonderbaar gerucht in omloop. Daar eenige personen van grooten invloed er veel belang in hebben, dat de zaak niet geopenbaard worde, zoo zal het zeer moeijelijk zijn de waarheid te ondekken. Men heeft, zegt men, tijdens de heropening van het theater Argentina, in een der afgelegenste loges van den derden rang, eene in een domino verkleedde jonge dame gevonden, die op haar ligchaam de teekens droeg van verscheidene dolksteken: het lijk was reeds in volle verrotting. Er is geen twijfel, of deze ongelukkige is, op het laatste vastenavondfeest, sedert welken tijd dit theater was gesloten gebleven, vermoord geworden. De oorzaak dezer gruweldaad kan niet anders zijn dan ijverzucht; men weet den naam van het slagtoffer nog niet.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 28. Maart. Men heeft berekend, dat er, in het tegenwoordige voorjaar, dagelijks voor 3000 francs aan viooltjes in de knoopsgaten worden gedragen. Hij, die weet, hoe in deze stad de verregaande liefhebberij voor bloemen toeneemt, zoodat zij aan den vroegeren tulpenhandel in Nederland doet denken, zal de juistheid van bovenstaande berekening niet in twijfel trekken.

— Een fransch blad berigt het volgende voorval, een aardig tegenhanger van het geheurde te Gent. De scherpregter te Marseille was in feestdosch, en stond gereed den ontkleeden veroordeelde te brandmerken, toen deze, een gewilliger, middel vond te ontsnappen. Straat uit, straat in ging het, gevolgd door diegenen der nieuwsgierige menigte, die vlug genoeg waren om hem bij te houden. De scherpregter sprong vloekende, met het ijzer in de hand den vlugteling achter op, die hem echter bij den omzwaai van een steegje uit het oog geraakte. Een bakker in negligé uit den oven naar de voordeur stuivende, om te zien wat er gaande was en de menigten door de steeg naast zijne woning ziende trekken, ijlde weder terug naar zijne achterdeur. De beul zag den half ontkleeden bakker en kwam op het ongelukkig idée, dat het de vlugteling was, waarin hij nog versterkt werd, door de gelijkenis van den grijzen vaderlief des bakkers, met dien van zijn patient. Op een drafje liep hij den bakker na, vloekende: d'er op zal je hem hebben, onweerskind! en stiet, in nijdige drift, juist toen de bakker om wilde zien, wie hem volgde, met het nog altijd heete ijzer toe.

BELGIE.

— Sedert eenen geruimen tijd bemerkt men, dat er onder de hollandsche garnizoenen aan de belgische grenzen eene groote desertie heerscht. Men berekent, dat er maandelijks 12 à 15 mannen wegloopen; zoodra zij in Belgie zijn aangekomen, stuurt men ze naar de fransche grenzen, van waar zij naar Algerie worden gezonden. Onder deze deserteurs bevindt zich een zeker getal onder-officieren. De verliezen vallen voornamelijk op de regementen in garnizoen te Breda en te Bergen-op-Zoom. De korpsen, welke de meeste manschappen hebben verloren, zijn het 1e regement lanciers, het 2e regement artillerie, het 5e en 7e infanterie. Er heerscht zelfs desertie onder de hollandsche marine.

— Uit Kortrijk wordt geschreven: Op donderdag avond, na eenen zeer vermoeijenden arbeid, had zich een arme werkman, gekleed gelijk hij was, op zijn bed geworpen. Hij had echter niet verwaarloosd zijne pijp te rooken en zijn avondgebed te zeggen, vooraleer hij zich tot slapen begaf. Om middernacht kwam het hem voor, als of hij door vuur omringd was want hij gevoelde eene hevige pijn in zijne linker zijde. Een oogenblik opende hij zijne oogen, en zag de vlam. Hij dacht dat hij droomde, sloot zijne oogen weder toe, en zegde een Vaderons. Een uur daarna werd hij weder door de pijn opgewekt, en dit maal geloofde hij aan genen droom meer, maar wel aan de waarheid. Hij werd overtuigd dat het waarlijk brandde, en dat, indien hij niet in de hel was, hij ten minste een afbeeldsel van het vagevuur voor zich had. — Hij sprong zijn bed uit, liep naar de deur, en begon uit al zijne magt te roepen: Brand! brand! Maar eer de hulp aankwam, was het gehele huis, met alles wat het bevatte, de prooi der vlammen geworden. De werkman heeft in dezen ramp al zijne meubelering verloren, en het bureau van weldadigheid der gemeente Sweveghem verliest er een huis door, dat men reeds bezig was op nieuw op te bouwen. De werkman, na zijne pijp gerookt te hebben, had dezelve in zijn zak gestoken, zonder ze eerst uit te doen. Hij is het slagtoffer zijner onvoorzigtigheid geworden.

NEDERLANDEN.

's HERTOGENBOSCH, den 2. April. Van goeder zijde hebben wij nog de navolgende bijonderheden omtrent gezegden spoorweg vernomen. Dezele zal aanvangen te Middelburg, het Sloe zal gedempt woden; de Kreekerak zal gedeeltelijk gedempt of er zullen bruggen over gelegd worden. De spoorweg zal loopen langs Bergen-op-Zoom, Roosendaal, Breda, Tilburg, Loon-op-Zand tot 's Hertogenbosch, van daar op Veghel, Helmond, Venlo, Roermond en Maastricht. Aan den concessionaris wordt door het Rijk afgestaan de Noorder-Canaaldijk van 's Bosch tot Helmond. Voor het einde van 1850 moet degeheele baan gereed zijn, en binnen drie jaren die van 's Hertogenbosch tot Veghel. De hoogste prijs voor passagiers is bepaald op 5 cents per mijl, 1000 Ned. Ellen, (de 5000 Ned. Ellen, worden op 1 uur afstands gerekend) de minste prijs op 2½ cents; voor troepen ⅓ dier prijzen. Om de kosten der vesting werken, die veranderd moeten worden, te bestrijken moet de concessionnaris aan het Rijk betalen één millioen guldens; daarbij moet hij 500,000 gl. consigneren, welke verbeurd zullen zijn, bijaldien in 1850 de spoorweg niet voltooid is.

— De *Limburger* meldt, dat de werken van den Spoorweg van Middelburg naar Maastricht eerstdaags zullen aanvangen. De eerste aanleg zal plaats hebbn in de omstreken van 's Hertogenbosch.

MAASTRICHT, den 1. April. Terwijl een houthakker heden morgen bezig was met het omtrekken van eenen meer dan honderd jarigen eik, in het woud, behoorende tot het slot van Pietersheim, vond hij in den geheel hollen tronk het geraamte van eenen man, die op het hoofd daarin was gestort. Men konde de gelaatstrekken van den ongelukkigen nog onderscheiden, zoodat hij zich overtuigde, dat deze man niet tot de gemeente van Lanaken behoorde. Men kan met geene zekerheid bepalen, waardoor deze man eenen zoo vreemden dood heeft gevonden. Vermoedelijk was hij een stroeper, die, bij de aannadering van jagt-opzieners, de vlugt in den boom heeft genomen en door eenig toeval op het hoofd in den hollen stam is gestort.

— Te Maastricht is een boerenzoon opgebragt, hebbende zijne stiefmoeder met twee kogels doodgeschoten, terwijl zij sliep.

HELDER en NIEUWEDIEP. Als eene bijzonderheid verdient te worden medegedeeld, dat in den nacht van den 31. maart op den 1. april jl., door een der nachtwachts alhier een vreemd luchtverschijnsel is waargenomen, zijnde een straal of kolom van licht, regtstandig op de aarde nedervallende, zijnde aan de noordelijke zijde zwart, in het midden rood en aan de zuidelijke zijde groen van kleur met roode streepen, en in het midden als eene vurige kool. — Het was als of op eens de molen van de HH. gebroeders *Janssen*, in brand stond.

GRONINGEN, den 2. April. Als eene merkwaardige bijzonderheid en een voorbeeld van trouw en oppassendheid, wordt ons medegedeeld, dat bij den negentigjarigen predikant *Sinninghe* te Niehove, die nog zijn geheel dienstwerk waarneemt en de oudste is van alle Nederduitsche Hervormde predikanten, eene dienstmeid, genaamd *Elisabeth Hoeksum*, woont, die 61 achtereenvolgende jaren bij dien predikant als zoodanig gediend heeft; zij is 73 jaren oud en reeds op haar 12de jaar aldaar als kleine meid in dienst getreden.

VLISSINGEN, den 7. April. Het hooger beroep in de zaak der *Vlissingsche Courant* zal den 27. dezer des voormiddags te tien ure, behandeld worden voor het Provinciaal Geregtshof in Zeeland.

— Men verzekert vrij algemeen, dat de inwisseling der oude munten met primo julij e. k. zal zijn afgeloopen, met uitzondering der oude zesdehalven en schellingen, welke op het einde van het jaar 1825 tot 25 cents-stukken zijn verminderd, en welke stukken het allerlaatst tegen andere nieuwe munten en wel in den beginne van het aanstaande jaar zullen worden verwisseld.

— Den 2. dezer is het detachement dragonders, onder kommando van den 1. luit. *J. W. Copes van Hasselt*, uit Zuidbeveland weder naar Haarlem vertrokken.

— Ieder weet, en velen hebben het bij droevige ondervinding, dat onze fiscus sedert eenigen tijd op de zonderlinge ontdekking is gekomen, dat de goede burgers *niet genoeg* belasting opbrengen. Die ontdekking vond vooral plaats in hetgeen men *personele* belasting gelieft te noemen, eene *personaliteit* dus van onzen gulzigen fiscus. Zie hier weer een staaltje:

De beruchte instructie van 27. maart 1845, No. 41 (zie *A. C.* van 14. jan. en 28. maart jl.) met betrekking tot de huurwaarde, aan de ambtenaren der belasting gegeven, welke den last inhoudt om aanteekeningen te houden van de op te sporen huurprijzen, ten einde ze meer *produktief* te maken, is den 13. febr. *hernieuwd*, « uithoofde er aan voornoemde instructie door de ontvangers zoo slecht en slordig was voldaan," en met last aan de superieuren, « om die ontvangers aan den minister te denonceren, welke in dit BELANGRIJK WERK niet met den meesten ijver zijn werkzaam geweest."

Wij worden alzoo bedreigd, dat deze nieuwe aanporring ten gevolge zal hebben, dat menig onzer tegen de aanstaande (anders *lieve*) meimaand, verrast zal worden met eene *sommatie* ter benoeming van tegenschatters, tenzij men vrijwillig genoegen neme met eenen verhoogden aanslag der huurwaarde.

— Den 28. Maart kwam te Arnhem aan de Rijnbarrière eene vrouw voorbij, oogenschijnlijk in hoogst zwangeren toestand. De aldaar gestationeerde stedelijke beambten, zeer medelijdend van aard, noodigden de goede vrouw eenige oogenblikken ten hunnent, ten einde wat te rusten, waaraan zij, alhoewel niet gaarne, voldeed. De zwangerschap kwam den beambten evenwel verdacht, en spoe—

DE POMMERSCHE BOER. (1)

Aldaar aangekomen was zijne eerste bezigheid, eenen voorbijgaanden burger in zijne trouwhartige Pommersche landstaal te vragen, waar de Koning woonde?

Daar het in dien tijd juist niets ongewoons was, dat lieden van alle standen den Koning persoonlijk bezochten, en smeekschriften overhandigden, zoo vond ook de Potsdammer burger de vraag van den boer zeer natuurlijk. Vriendschappelijk voerde hij den boer eenige straten door tot naar het nieuwe paleis. « Hier landsman," zeide hij, terwijl hij naar het kasteel wees, « hier woont de Koning; gij behoeft slechts dien breeden trap op te gaan, dan zal men u wel te regt wijzen."

De boer bedankte hem, en klom vervolgens den breeden trap op. Aan de galerij, die naar de kamers des Konings leidde, stond een grenadier van Rhedich als schildwacht; de boer wilde voorbij, de schildwacht hield hem echter tegen. « Wat wilt gij, mijn vriend? hier mag men zoo maar niet inloopen." « Ei, wat," riep de boer, « ik wil naar den Koning." « Wat hebt gij bij den Koning te doen? allons, pak u weg!" — « Wat ik bij den Koning te doen heb, dat gaat u niets aan;" gaf de boer, brutaal wordende, ten antwoord, « dat heb ik mijn oude niet eens gezegd, en zal het u ook niet aan der neus hangen." « Vlegel!" riep thans de schildwacht, den boer wegdringende, die van zijn kant zeer luidruchtig werd. Op dit oogenblik trad de Koning met den gouverneur van Potsdam en nog verscheidene officieren uit de antichambre, om naar de parade te gaan; de schildwachten presenteerden het geweer. « Wat is hier te doen?" vraagde de Koning, en de boer, zijn hoed op den stok ronddraaijende, antwoordde schielijk: « Hi, hi, die sodaat daar wil mij niet binnenlaten, en ik moet toch met mijnen Koning spreken." « Is dat zoo dringend?" vraagde de Monarch verder. « Dat geloof ik," was het antwoord van den boer, « het is van wegen mijn varken, dat de jonker doodgeschoten heeft, en van wegen de vijftig stokslagen, die hij mij heeft laten geven." De Koning nam lagchend een snuifje, en zeide: « Weet gij wat, vriend, kom binnen, ik zal u bij den Koning brengen;" vervolgens gaf hij den officieren een wenk om hem te verlaten, en ging met den boer naar zijne kamer terug. « Zoo," zeide nu binnentredende de goede Monarch; « zeg mij nu eens, mijn vriend! uwe belangens, want weet, ik ben de Koning zelf." « Ik heb dat al dadelijk gedacht," antwoordde de boer, « dat gij de Koning zijt, want zoodra gij kwaamt, hield de soldaat oogenblikkelijk zijn mond." Bij deze woorden nam hij zijne korf van den rug, opende dezelve, terwijl hij den Koning de bewuste teekening overreikte, voert hij voort: « Ik heb er iets van op 't papier gebragt, gij zult het reeds weten wat de geschiedenis is" De Koning opende het, beschouwde langen tijd de figuren, en zeide eindelijk: « Vriend, ik moet u bekennen, dat ik daar niet wijs uit kan worden; zeg mij dus met weinig woorden, wat dat beduidt." « Welnu," ging de boer aan het uitleggen, « zie eens hier, zich digt achter den Koning plaatsende, terwijl hij zijne ons reeds bekende geschiedenis verhaalde, en tot duidelijker verklaring op zijne teekening wees. « Reeds genoeg, reeds genoeg," vervolgde de Koning, onderwijl hij het papier bij zich stak, « ik merk wel, dat u onregt is geschied, gij zult geholpen worden; doch ik heb thans bezigheden, ga derhalve een weinig door de stad wandelen, beschouw de merkwaardigheden, en kom ten twee ure weder, dan zult gij bescheid hebben."

De Monarch ging heen, achter hem de boer, die onder aan de trap een lakkei vraagde, waar de markt was. Deze, welligt door de nabijheid des Konings opmerkzaam geworden, wees hem beleefd te regt, en nu was de boer in zijn element; want hier kon hij als man de metier medespreken. Hij vroeg dadelijk naar de graan- en houtprijzen, kocht zich vervolgens een haring, welke hij, op de marktleuning zittende, en vergenoegd met de beenen trommelend, verteerde. Met aandacht hoorde hij het klokkenspel

(1) *Vervolg en Slot. Zie onze vorige.*

dig hadden zij de groote voldoening, de arme vrouw voorspoedig van eene groote blaas met likeur te verlossen.

— *Asmodée* maakt de opmerking, omtrent het voorstel van eenige onzer afgevaardigden, om ook de *déportatie* in het aanstaande nieuwe wetboek van strafregt op te nemen, hoe eene *gedwongene* émigratie of landverhuizing eene straf kan heeten bij een volk, dat zijn heil begint te zoeken in eene *vrywillige* émigratie.

Sprekende over het schandaal met de doodgehongerde vrouw te Leiden, zegt hij onderanderen: « Men zal hier de lieden tot 2 jaren gevangenisstraf veroordeelen, omdat zij hebben geschreven, dat de ministers de tusschenkomst des Konings misbruiken, om de natie te bedotten; men zal tot boete veroordeelen lieden, die durven zeggen, dat *van Hall* de grootste Schelm is van het gansche land; — — — en men zal ongestraft laten loopen, in afwachting misschien; dat men hen *decoreert*, — lieden, die lieten doodhongeren degenen, welke zij op eene *onwettige* wijze deden arresteren."

— In 't Oranjewoud plukt men reeds doperwten; salbessen, kropsalade, wortels etc. Er worden ook nieuwe aardappelen gegeten, de koeijen kalven er 4 en 8 weken voor den tijd, de varkens krijgen 12 tot 16 jongen, alle kippen leggen om strijd, zelfs eene 50jarige vrouw is bevallen en zal door nog oudere worden nagevolgd.

— In een der nieuwsbladen van de Kaap de Goede Hoop, dd. 9. september ll., vindt men het volgende medegedeeld, hetwelk tot waarschuwing, inzonderheid van zeelieden, strekken kan:

« In de Simonsbaai ligt het hollandsch oorlogsschip *de Postillon*, gevoerd door kapt. *Cambier*, op welk schip onder de equipage het volgende onheil plaats vond. Het is bekend, dat zich in die baai een visch ophoudt, genoemd aan de Kaap « de blaasop" of « inktvisch" en in het engelsch *toadfish*. Gewoonlijk wordt door den havenmeester aan de inkomende schepen gewaarschuwd, van dien visch niet te eten, daar dezelve vergif in zich bevat, en voor den eter in den regel doodelijk is. Drie der manschappen van het oorlogsschip, te weten, twee onderofficieren en de kok, sloegen de hun gedane waarschuwing in den wind, en de gevolgen waren, dat zij overleden, met uitzondering van den kok, die door middel van de maagpomp gered werd."

MENGELINGEN.

Bij het in omloop brengen der nieuwe muntspecie achten wij het niet onbelangrijk het publiek met hetzelve eenigzins bekend te maken, om hierdoor verkeerde begrippen te doen verdwijnen die ten dien opzigte welligt bestaan.

Door de wet van 1839 is de dubbelde standaard aangenomen en als de eenheid van ons muntstelsel vastgesteld.

De Nederl. gulden, wegende 10 wigtjes van eene gehalte van 955 duizendste fijn zilver of het tiende gedeelte van het gouden tien gulden stuk, wegende 6,729 wigtjes en hebbende eene gehalte van 900 duizendste. De gulden heeft dus eene waarde van 9,450 wigtjes fijn zilver of van 0,605,610 wigtjes fijn goud, en hieruit vloeit dus voort dat de verhouding tusschen de waarde van het zilver en die van het goud volgens de wet is bepaald op 1:15,6.

De standpenningen die bij ons nieuw munt-systema worden vastgesteld zijn

	WIGTJES.	DUIZENDSTE.	
Het gouden tien gulden stuk wegende	6,	729	
» » vijf gulden stuk »	3,	364⁵	
» zilveren 2½ gulden stuk »	25,	»	(1)
» » 1 » » »	10,	»	
» » ½ » » »	5,	»	
» » 25 cent stuk »	2,	500	
» » 10 » » »	1,	»	
» » 5 » » »	0,	500	

Alle overige munten zullen worden vernietigd.

Het gehalte van het goudgeld bedraagt steeds 900/1000 en dat van het zilver 945/1000; dat wil zeggen, dat een goudstuk bestaat uit 900 deelen goud en 100 deelen koper en het zilvergeld uit 945 deelen fijn zilver en 55 deelen koper. Buitendien blijkt uit de hierboven aangegevene gewigten dat 100 gulden, van elke zilveren geldspecie, naauwkeurig *een Nederl. pond* wegen en dat dus bij de wet de waarde van een pond fijn zilver op 105,825 nieuwe guldens is aangenomen geworden.

Het remedie of het verschil tusschen het bepaalde gehalte en gewigt en de, bij de fabricatie toegestane kleine variatie, is zeer gering, en zelfs minder dan in de meeste staten van Europa. Naar wij vernemen geschiedt de vervaardiging met de meeste zorg, is in alle opzigten onder een streng opzigt geplaatst en zijn daardoor aan de natie de meest mogelijke waarborgen voor een goed circulatie-middel verzekerd.

Nog vermeenen wij te moeten opmerken dat, om het decimaal stelsel te behouden, voortaan de zakken met 2½, 1 en ½ guldens niet meer 600, maar slechts 500 gulden zullen bevatten.

Hoezeer men bezig is om de munt te Utrecht zoodanig uit te breiden, dat dezelve binnen kort het vermogen om 25 milliden jaarlijks te vervaardigen, zal bezitten, zoo gaat men echter ijverig met het aanmunten voort en werd thans reeds ongeveer de helft der hierboven gemelde hoeveelheid afgeleverd.

(1) Dit stuk, getrokken uit den *Nederlandschen stoompost*, (No. 13) moet dus ook in *nederlandschen* zin worden opgevat, vooral wat het gewigt aangaat. Met ons fijne balansje gewogen, staat een Ned. gulden juist gelijk met twee nieuwe kwartjes (25 Ct.) en een nieuw 10 Ct. stukje; een rijksdaalder (ƒ2,50) weegt zoo veel als zes kwartjes! Elkeen mag ons nawegen en des verkiezende logenstraffen, men zal bevinden dat de Nederl. zin op muntspeciën toegepast, ook droevige resultaten oplevert. — Andere proef. — Men legge twee kwartjes tegen een tienguldenstuk op de schaal; volgens den Ned. stoompost moest het laatste 't zwaarste wegen; het tegendeel is waar.

Vragen en Antwoorden.

Waarom spreken de Engelschen: dat doen wij!

Waarom roemen de Franschen dat zullen wij doen!

Waarom zeggen de Hollanders, het zij het te pas komt of niet: dat deden onze voorouders!

De eersten: omdat zij weten dat zij hunne voorvaderen en alle anderen natiën in grootheid overtreffen.

De tweeden: omdat zij het plan hebben, en de kracht en begeerte gevoelen, om nog eens de halve wereld te veroveren.

De laatsten: omdat alle ambitie bij hen is uitgedoofd, en zij hunne diepe vernedering met den glans van verdwenen roem zoeken te bedekken.

Daardoor zijn de Engelschen, onverdragelijke trotschaards.

De Franschen, courageuse windbuilen.

De Hollanders, suffers, die terwijl anderen werken een dutje doen, die half op van het verleden droomen en door wien de omstanders een papieren neus wordt aangeplakt!

Eene vertelling uit Duizend en eene Nacht.

De roman is in de boeken niet, hij is in het leven, en al de *Monte-Christo's* in de wereld, zullen er, wat ook de tooverachtige schikking der avonturen wezen moge, niet toe komen, om het wonderbare van zekere ware daadzaken te evenaren.

In 1792 bestond er een arme dienaar, van die klasse die men in Italië *domestici di piazza* noemt. Hij woonde te Rome, en hield zich gewoonlijk in de *piazza di Spagna* op, wachtende dat er klanten kwamen, en levende van *paoli* die hij won met het Colyseum aan de engelschen te toonen of hen als tolk te dienen. Hij had zich door zijnen ijver en zijne eerlijkheid, vele kalanten aangeworven onder de kunstenaars en reizigers die hem steeds aan hunne kennissen aanbevolen.

Hij kwam aldus in aanraking met de heer DE BASSEVILLE, oudopsteller van den *Mercure National*. De heer DE BASSEVILLE kwam naar Rome als gezantschaps-secretaris zoo het scheen, maar inderdaad om de gemoederen der bevolking in eenen revolutionairen zin te bewerken, en Rome aan te porren om zich met de fransche republiek te vereenigen. De conventie had zeer aanzienlijke sommen ter beschikking van BASSEVILLE gesteld, die vele fransche kunstenaars aanwierf, dewelke zich oogenschijnlijk weinig met de politiek ophielden, en hij vormde aldus een soort van zamenzwering.

Het hoofd der onderneming had den tolk der *piazza di Spagna* in zijn dienst genomen, en stelde hem veel goud ter hand, om op de lagere klassen van Rome te werken. Maar de zaak mislukte, omdat zij te vroeg was uitgebarsten.

Den 13. januarij 1793, werd eene driekleurige vlag aan de vensters van het hotel van den heer de BASSEVILLE opgehijscht; dit was het teeken. De heer DE BASSEVILLE deed zich naar den Corso brengen, en deelde cocardes uit, het volk tot opstand roepende. Het volk antwoordde met zich op het rijtuig te werpen en den heer de BASSEVILLE met steenen na te gooijen, tot in het huis van den bankier MONETTE, alwaar hij door een scheermes in den onderbuik getroffen werd. Hij gaf des anderendaags den geest.

De cicerone verdween voor eenigen tijd, maar later zag men hem, rijk geworden door zijne spaarzaamheid, de weduwe van eenen zadelmaker trouwen, die hem eene vrij groote som ten huwelijk bragt. Toen verliet hij de *piazza di Spagna*, en wikkelt zich in de speculatien op de romeinsche assignaten, waarvan de drukkerij welhaast in zijne woning ingerigt wordt. Hij werkt snel en goed; maar zijne beste operatie is de leening op de diamanten van Onze-Lieve-Vrouwe-van-lorrette, die generaal MIOLLIS had in beslag genomen, tijdens de bezetting der Marken.

Zijne fortuin werd spoedig vergroot. Later vertrouwde hem LOETITIA BONAPARTE, koning LODEWIJK, prins LUCIEN, en kardinaal FESCH, overgroote schatten toe; dit werd ook door KAREL IV, van Spanje, en zijn gunsteling GODOI gedaan. Hij ontving het grandeschap, en na met kontante gelden den eigendom der familie ODESCALCHI-BRACCIANO gekocht te hebben, ontving hij den titel van BRACCIANO. Zijn oudste zoon, thans hertog van Pola, heeft de prinses CESARINA SLOBSA, en zijn jongste zoon eene prinses DORIA gehuwd.

Zoodat deze arme wegwijzer thans grande van Spanje van de eerste klas is, aangetrouwd met de doorluchtigste huizen van Italië, — en hij vertegenwoordigt een der grootste financiele mogendheden van dezen tijd. Zijne fortuin wordt geschat op 40 millioen romeinsche kroonen.

Zijn naam? — TORLONIA. (*Corsaire-Satan.*)

—

KAS. *Zie Fop! twee Ooyevaars op 't nest,*
En beiden klepperend om het best;
Kom, zeg nu eens wie 't wyfjen is;
Uw Iepitude raadt het wis.
FOP. *By langbeen, als by U en my,*
Is, wie het langste kleppert zy:
Het wyftje heeft het laatste woord.
KAS. *Gy ziet de zaak in, zoo 't behoort,*
Gy slaat, myn lieve buurman Fop!
Den spyker juistjes op den kop.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 7. April. Sedert den 4. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Louise Antoine, F. Halgand, Nantes, rogge; Dina Mathilda, H. H. Holwart, Nakskon, tarwe; Emma, J. Malchan, Odessa, lijnzaad; Benedict, W. Benmann, Venaf, Herman, J. Lindeholm, Fiume, beide tarwe; Plantin, J. Kundsen, Rio-Janeiro, koffij; Mary Atkison, B. Howard, New-Castle, stukgoed.

Voor Gend bestemd:

The Fairy Queen, T. Pain, Londen, lijnzaad.

Voor Brussel bestemd:

Reinhard, E. Bolwin, Bordeaux, wijn.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee-gezeild.

Matador, M. Bradenahl, Engeland, Eduard, J. Ohlson, Denemarken, Gordon, J. Horan, New-Castle, Julliere, H. Jensen, Avontuur, Noma Gialioto, P. Gran, New-Castle, Marie Desiree, H. Danoe, Avontuur, Exempio, H. van Noord, New-Castle, Eliza, J. Ran, Seaham, alle ballast; the Mary, J. Davidson, schors, New-Castle; Sancto Triniduo, P. Aarnout, Spanje, Nephtunis, B. Hamfield, Bremen, Cronstad, J. Hakson, Galveston, Donsue, D. Hermann, Valparaiso, alle stukgoed; Martha Elisabeth, J. J. Koster, ballast, Avontuur.

Van Gend gezeild:

Hillegia Catharina, D. Mooi, ballast, Avontuur.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 ure.
Sluiting des avonds « 8 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

der nabijgelegen kerk, en maakte allerlei bespiegelingen tusschen zijn dorp en het prachtige Potsdam.

Eindelijk sloeg de klok twee uur, en schielijk maakte de boer zich op weg naar den Koning. Den schildwachten even als den bedienden in de voorkamer was bevolen geworden, den Pommerschen boer onaangemeld binnen te laten.

De Koning zat bereids met vele ministers en generaals aan tafel, toen de boer binnentrad. « Goeden dag, vriend, smaakt het?" was zijn vriendelijke groet. De Monarch wees hem met de hand naar een zijtafeltje, waar de boer ook dadelijk plaats nam, nadat hij zich te voren van zijn korf ontlast, en die onder de tafel gelegd had. Door den reuk der spijzen werd zijne eetlust gaande gemaakt, hij opende alzoo zijn korf, nam zijn brood er uit, en nadat hij met zijn zakmes er een geweldig stuk afgesneden en met boter gesmeerd had, begon hij zoo gulzig te eten, dat men het in de antichambre kon hooren. De genoten haring, en de gezouten boter veroorzaakte hem dorst, en daar hij zag, hoe de paadjen den Koning en het gezelschap van drank bedienden, zoo naderde hij den Koning, klopte hem op den schouder, terwijl hij kaauwend zeide: « Laat mij ook een weinig van de jongens te drinken geven; ik heb een helschen dorst." De Koning, zich bijna niet kunnende houden van lagchen wenkte een paadje, die den boer een beker met wijn overhandigde. De boer had nimmer wijn gezien, veel min gedronken. « Ter blist," riep hij uit, « dat is een kostelijk bier! wanneer ik eene kruik bij mij had, ik zou mijne oude daarvan iets meebrengen." Dadelijk ledigde hij den beker en gaf hem terug, waarop hij zich weder naar zijne plaats begaf en zijnen maaltijd voortzette. Intusschen kreeg de Koning het papier van den boer uit den zak en gaf het den minister von Herzberg, om zijne gedachten daarover te vernemen. Ook deze wist den geheimen zin niet te vatten; het blad ging verder de tafel rond, tot het weder bij den Koning kwam. « Nu?" vraagde deze, « wat denkt gij van de zaak?" Herzberg nam het woord: « Uwe Majesteit, om dergelijke beeldspraak te ontcijferen, moet men geleerder zijn dan ik." « Nu, zoo zal ik het u dan zeggen!" voer de Monarch voort, en hiermede herhaalde hij het voorval, en verklaarde de teekening, even zoo als de boer het hem had uitgeleid. Plotselijk stond deze op, terwijl hij brood en mes ter zijde legde, en riep luid: « Ja, wanneer ik het hem niet had uitgelegd, hij had het even zoo min geweten, dan zijne lieden." Thans kon de Koning zich zich niet langer van lagchen onthouden, en gaf daardoor het teeken tot een algemeen gelach; slechts de boer zette zich zeer bedaard weder neder, en geloofde, dat hij zich al eens zeer goed gedragen had.

Eindelijk vertrok het gezelschap, en de Koning bevond zich met zijnen gast alleen. Zeer opgeruimd zeide hij tot den boer, onderwijl hij een papier uit den zak kreeg. « Kom hier eerlijke boer! dit papier moet gij uwen Jonker geven! daar staat in, dat hij u voor elken slag een Thaler zal betalen; uw varken zult gij naar uw geweten laten waarderen en de waarde van hetzelve moet hij u insgelijks vergoeden; vervolgens moet hij u nog voor verzuim en reiskosten 20 Thl. uitbetalen. Ga nu heen en reis voorspoedig." « God zal het u duizendvoudig vergelden!" riep de ontroerde boer; « doch dromnels! daar had ik haast iets vergeten;" voer hij voort, terwijl hij eene kleine lederen beurs trok, « mijn bier moet ik nog betalen, waar is dan....." Hier zag hij naar den paadje om. — « Het kost niets," zeide de goede Monarch, « ga gerust heen, gij hebt nog eenen verren weg af te leggen en uwe vrouw zal u wachten." « Nu, vaarwel dan!" Hij reikte den Koning de harde hand, welke deze vriendschappelijk drukte en hem nogmaals eene voorspoedige reis wenschte.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.